

Sommige mensen willen het altijd anders. Zoeken niet naar die speciale invalshoek, die twist die het verschil maakt tussen doe-maar-gevoon-dan-doe-je-al-gek-genoeg en grandeur. Neem nou voormalig accountmanager Ineke Nijbroek en fysiotherapeut Gerrie van Dijk. Trouwden niet gewoon in een stadhuis, maar in de Vlindertuin in Zuidlaren. Op kerstavond. Een huwelijk voltrokken tussen hoofdgerecht en het dessert, in het gezelschap van negen verbijsterde tafelgenoten; een huwelijk, kortom, tussen twee happen door.

Anderhalf jaar geleden gingen ze voor anker aan de Oosterkade. Bijzondere mensen, in een bijzonder huis; het Cederhouse. Gevestigd in een voormalig houtpakhuis aan de Oosterkade in Groningen. Een huis met een maatje meer: alles is groot. Neem het enorme schilderij van de onlangs overleden beeldend kunstenaar Gerriet Postma in de keuken. "We kopen nou eenmaal geen schilderij voor boven de bank", lacht Nijbroek.

Het huis aan de Oosterkade ademt rust en ruimte. Het echtpaar zit aan de door Piet Hein Eek ontworpen tafel met een glanzende epoxylaag, die met zijn drie meter lengte een groot deel van de keuken beslaat. In de hoek twee lampen van Cattelani & Smith: de ene lijkt op een omgekeerde maan, de andere vertoont opvallende overeenkomsten met een zojuist uitgekomen ei.

De servieskast in de hoek mag met zijn vier gebogen deuren geen kast heten; het is meer een object. "Het was het pronkstuk op een meubelbeurs in Milaan", zegt Van Dijk. Eigenlijk is de keuken aan de Oosterkade alweer iets te klein. Nijbroek: "De kast zou nog iets meer ruimte moeten hebben, want de deuren aan de achterkant kunnen nu niet open."

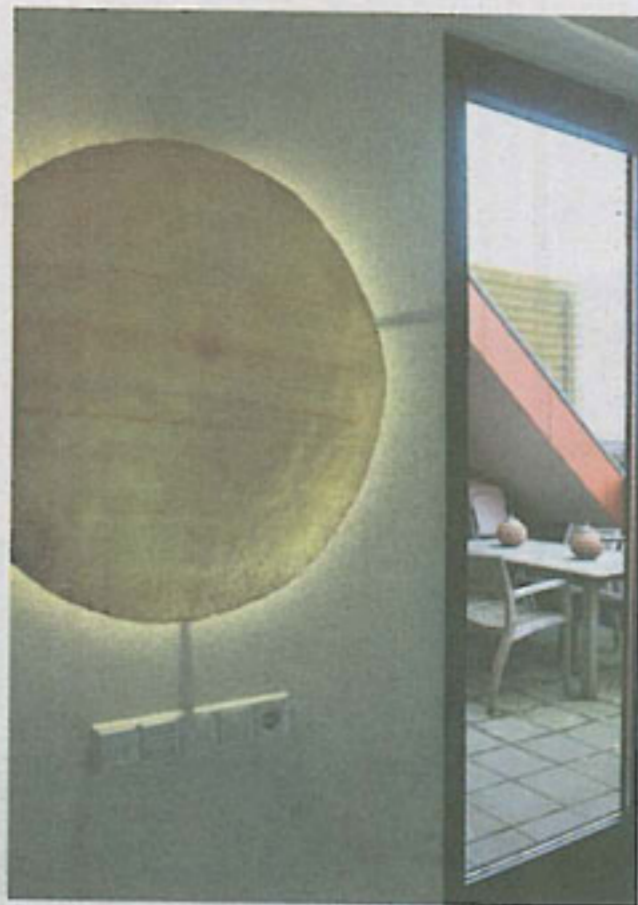
De monumentale spierwitte trap is negen meter hoog en verbindt vier woonlagen met elkaar. Wie in de hal het hoofd in de nek legt, ondergaat een welhaast Escherachtige ervaring.

De bewoners hebben de trap zelf ontworpen; een fraai industrieel accent, dat contrasteert met de karakteristieke oude elementen van het pakhuis. Van Dijk: "De trap werd aangeleverd met een witte poedercoating, we hebben hem niet meer laten lakken. Probleem was alleen het contactgeluid dat hij produceerde. Als wij op de trap liepen, konden ze dat bij de burens horen." Het hoekprofiel waaraan de plateaus werden opgehangen, bracht de zo gewenste stilte bij het traplopen.

Anderhalf jaar geleden woonden ze nog in Noord Drenthe. De stad trok, maar ze aarzelden. Huizen in steden zijn vaak krappere bemenen. "We wilden ruimte", licht Van Dijk toe. Al in 2005 namen ze een optie op dit toen nog 'oude, gore pakhuis' aan de Oosterkade, dat ze naar eigen inzicht konden transformeren. Van Dijk en Nijbroek kenden het pand nog toen er een sanitair-winkel in was gevestigd. "Toen moesten we op de bovenverdieping gebogen over de showroom lopen", weet Nijbroek nog.

Bart Vos kwam op een zaterdagmorgen op de koffie en smeedde samen met architectbureau Atelier 19 uit Zwolle een plan om die ruimte te creëren. Zo werden de verbindingen omhoog getransporteerd. Een streep in de oude gebinten laat zien waar vroeger het plafond zat.

Vos suggestie: Openheid. Doorzicht. Glas. Licht. De slaapkamer boven kreeg een glazen wand in de vide en biedt een blik op het woongedeelte achterin. De kleinere ramen aan de achterzijde hebben een wat je noemt 'stads' uitzicht: dat wil zeggen, op de gevel van het belendend perceel. Compensatie voor het fenomenale uitzicht op de le-

Wie & Waar

Ineke Nijbroek (52) en Gerrie van Dijk (60)
Plaats: Oosterkade, Groningen.
Wonen daar sinds: september 2007.
Huis gebouwd: Opgeleverd april 2007.
Woonwens: Niets. Het is perfect.
Favoriete plek: De grote tafel, met uitzicht op de Oosterhaven.
Winkeladres: De binnenstad van Groningen. Daar wandelen we in 5 minuten naartoe.
Meest bij met: De woonetage. Helemaal super!
Woontic: De afwisseling van hoge plafonds en de kunstobjecten.
Woonadvies: Hou het zo ruim en licht mogelijk, maar volg daarin je eigen gevoel.
Inspiratie: Beurzen, tijdschriften en mooie woonwinkels als Maupertuus.
Droomhuis: Op dit moment willen we niets anders dan dit huis.

vendige Oosterhaven natuurlijk.

De keuken scheidt woon- en eetgedeelte. De afzuigkap vormde een probleem. Om een verbinding met buiten tot stand te brengen, moest er een 8 meter lange pijp worden aangebracht. "Toen zijn we naar Axi Air in Haren gegaan", zegt Van Dijk. "Daar maken ze de beste afzuigkappen van Nederland, dat weet haast niemand. Deze afzuigkap beschikt over een unit dat een veld van 18.000 volt creëert, dat alle geurtjes vernietigt. De motor is geknikt, waardoor de schone lucht de kamer in wordt geblazen. Je kunt hier nu rustig vis bakken en je ruikt niets."

Het huis telt twee badkamers, beide voorzien van regendouches, vormgegeven en ingericht volgens het 'minder is meer' principe. De terraskamer op de bovenste verdieping is een crèmewitte oase van rust; een bank, een televisie, een kast. De glazen wand smaakt het daglicht naar binnen. Ook dat was een idee van Bart Vos, evenals het idee om het hele plafond van de zolderverdieping eruit te breken. Daarmee werd de vorm van het puntdak zichtbaar, wat de suggestie van ruimte nog eens onderstreept. Bovendien: wie heeft een vloering nodig als je een huis hebt dat vier verdiepingen telt?

Al die verdiepingen hebben een nadeel. Wie op verdieping nummer drie is, wil niet het licht uit hoeven doen op de begane grond. En ook niet andersom. Daarom beschikt het huis over een geavanceerd lichtknopjessysteem. Met een schakelaar op elke verdieping kunnen alle lampen in het huis worden gedoofd.

Niets lijkt zomaar neergesmeten in het huis aan de Oosterkade. Alles is met zorg geselecteerd. Van de Ikeakasten ("Daar hebben ze soms hele mooie dingen, maar je moet goed zoeken.") tot kunst en curiosa. Van Dijk en Nijbroek houden van Groninger kunst en laten dat zien. Overal hangen en staan de werken van bekende en minder bekende beeldend kunstenaars. Een kapstok van Wout Wessemius. Een antiek zilveren stempel op een tafeltje. Schilderijen van Elly Schmidt en Hugo Hol, ruimtelijk werk van Jan Steen en op de hoek van de trap een beeldje van de hand van Ineke Nijbroek zelf. "Het staat er eigenlijk best leuk", zegt de maakster bijna verbaasd.

In de hoek bij de voordeur hangt een lijstje waarin lange, roestrode objecten een compositie vormen. Een Steen? Een Hol? Een Jeroen Hermkens? "Spijkers", verklaart Van Dijk. "Die we vonden. Hebben we ingelijst."

Bijzondere lui.

